

Eilėraščiai, sukurti 1982 - 1996

* * *

Norėčiau turėti langą,
pro kurį matyčiau rugius.
Per jų sužydėjimą
gražiai apsiverkčiau visa
nuo rankų darbų
įjuodusia siela.

Ir tada -
rugio paklausčiau:
ar šita kalba aš kalbu
ar tautybės esu tos pačios -
kaip ir žemė?

Laiko išėsta širdim
taip imčiau gyvent,
kad niekuo nebesiskirčiau
nuo rugių geltonumo.

Toli nuo rugių

Prisiminimas (Serbenta)

Jauną pavasarį gimiau Serbentos upelėj.
Patiesta drobe parėjau į namus,
susiradau dirbančius tėvą ir motiną,
į rankas įsitvėriau ir ėmiau augti -
nuo pavasario iki pavasario.

Taip ir gyvenom - stati:
kas su dalgiu, kas su kibiru rankose,
o vaikai augdavo - bėgiodami.
Kol nesustodavom, nesustodavo ir gyvenimas:
jį jausdavom tik eidami arba dirbdami.
Nieko daugiau čia nebuvo:

* * *

Šitą naktį eisiu į laukus
ir galvosiu tai, ką vėjai pūs,
ir kam gluosnio šakose spindės
vieniša, šalta rudens žvaigždė.
Tarsi tyliai: broli žiemkenty,
dobile, paparti,- tik matyt
noriu, tik be žodžių klausti,
mintimis atliept į vėjo klausą.
O iš tavo, gluosni, nulaužtų šakų
susikursiu ugnį vidury laukų
ir budėsiu, rytas kol pabus,-
šildysiuos už tuos, kurių nebus...

Toli nuo rugių

Tekstas kitoj eilėraščio pusėj

...tai labai panašu į parodiją:
gyvenu, o sakau, kad nunuodijo,
kad buvau aš eilių nudurtas
ir kitam pasauly atkurtas.

Nusibodo man šitaip eiliuoti,-
be savęs taip kur nors pakvailioti!
Nusibodo gyvent iš žodžių -
gal patraukti į senąjį sodžių?

Būtų naktys ten aukštos, malonios,
lygiai tokios kaip iki Maironio.

žinojom - mes patys ir esam gyvenimas.

Iki karo čia buvo tik mūsų kaimas.
Po gaisrų, po žudynių
jis ataugdavo iš pasėtų rugių.

Tai buvo laikai, kai miegodavome basi,
nebijodami sapnuot - ir sapnai buvo mūsų.
Ir visi savi naktimis, o gaidystėmis
keldavosi senelė šildyti mums sekmadienius.

Per Sekmines eidavome prie Serbentos,
susėsdavome ant kranto, atsižiūrėdavom vienas į kitą,
per vandenį, tylėdami, akių nenuleisdami:
kas kiek paaugo arba paseno, kurio nebėra.
Po to visus metus vėl nebūdavo laiko -
reikėjo gyventi.

Gailile raso (1990)

Poetas su juodu nimbu

Poetas turi teisę būti įduotas,
taip pat būti apkaltintas
dievomaiša, vištakumu, nekaltybės išniekinimu.

Poetas turi teisę tylėti,

Aš tylėdamas glostyčiau šunį,
Tu žiūrėtum giliai į šulinį.

Gal važiuoti kur nors į kurortą? -
Ten ruduo, lyg ką tik po aborto.
Ten pradėsime tokį katarsį,
kad pasaulis atgimtų tarsi!

O gal reikia palaukt katastrofos,
radiacijos virš Europos,
kokio nors nedidelio galo,
kad matyčiau, kaip veidas bąla?

Kaip ilgai visa tai pakęsim?!
Duryse tu man stovi kaip kąsnis!
Aplink kaklą - žvėrelio kailis:
o nenoriu numirt dėl meilės!

Pagaliau - nusibodo būt vyru:
manyje mirė šimtas šekspyru!
Nusibodo man meilės odės,-
kiek joms reikia žvėrelių odos!

Vis dažniau žvalgaus amžinybėn -
Lyg mane ten kažkas atpažino!
Štai rašau ir jaučiu - su kiekviena strofa
vis labiau ir labiau mane myli Sapfo!

Štai rašau, ir mane, rodos, šaukia,
sode ant šakos - varna laukia...
Bet sukrankus nuskrido pikta,
Matyti, dar buvo ne ta!

Gailile raso (1990)

K.B. apie šeštąjį aukštą

Gyvenu penktam, paskutiniam aukšte,
tačiau virš manęs kažkas naktimis nuolat vyksta.
Įtariu, kad ten yra šeštas, įslaptintas aukštas,
nematomas nei iš viršaus, nei iš gatvės.

kaip tyli įkaitus žvaigždė viršum žemės,
prisiartinant marui.

Poetas turi teisę neturėt
jokių teisių -jam
suteiktos galios išteisint.

Poetas turi teisę išeiti,
kad išėjęs
visad liktų tėvynėj.

Poetą išvarpo jo žodžiai,
kaip kirvarpos - slenkstį,
kurį mindo praeinantys.

Poetas supranta daugiau nei kiti
arba nesupranta nieko,
ką supranta kiekvienas.

Poeto tie išsigąsta,
kuriuos jis mylėjo,
nelaukdamas atsako.

Poetas turi teisę būti jų nužudytas -
jį bučiuoja tasai,
kuris netrukus išduos.

Miega tie, kurie bus jo apaštalai,
miega tauta, kai poetas
prakaituoja krauju.

Poeto mirtis būna jo triumfas:
pasitraukiantį
jį staiga atpažįsta.

Ten, kur buvo poetas,
lieka anga,
atverta į gyvenimą.

Atrakinta (1996)

Esu tikras, jog ten nusikaltėlių lizdas.
Aiškiai naktį girdžiu, kaip rezgami sąmokslai.
Aptariamai kankinimai. Šlama per rankas leidžiamos
didelės pinigų sumos.

Kartais girdžiu, kaip galanda peilius.
Po to juos mėgina į stalus arba sienas.
Šlumšteli nusmeigtas kūnas,
tikriausiai praloštas kortomis.

Po to pasigirsta kvatojimai, stiklų daužymas, smūgiai,
ima klykt prievartaujama paauglė -
tai kartojama vakarykštė kriminalinė kronika.
Ligi paryčio baisios orgijos, orgazmai...

Ten, virš manęs, pakartojama visa,
kas vakar skaityta, girdėta, matyta...
Ypač kraupūs ritualiniai naujagimių aukojimai,-
pro perdengimų plyšius, matau, sunkiasi kraujas...

Tuo metu kažkas staiga atjungia policiją:
bus kartojamas vakarykštis įsilaužimas į banką...
Miestas miega. O2 neatsiliepia. Įslaptintam aukšte, virš manęs,
kas naktį kaupiasi neišaiškinti nusikaltimai.

Atrakinta (1996)

[Titulinis puslapis](#)

[Kukučio baladės](#)

[Eilėraščiai, sukurti 1966- 1982](#)